

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. An, & quâ ratione Christi actiones fuerint meritoriaë.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO III.

An, & quâ ratione Christi actiones fuerint
meritoria.

Dicendum 1. Christi Domini actiones humanas verè
& propriè fuisse meritorias. Ita S. Thom. q. 19. a. 3.
est de fide.

Probatur 1. ex scriptura, in qua dicitur redemptionem
nostram, ac peccatorum nostrorum remissionem ex Chri-
sti sanguine, hoc est ex passionis eius ac mortis merito
procedere; ad Coloss. 1. *In quo habemus redemptionem per
sanguinem eius, remissionem peccatorum: Apoc. 5. Redemisti nos
Deo in sanguine tuo.*

Probatur 2. ex Conc. Trid. sess. 6. cap. 7. vbi dicitur,
*nostra iustificationis causam meritoriam esse Dominum nostrum
Iesum Christum, qui, cum essemus inimici, propter nimiam cha-
ritatem, quâ dilexit nos, siâ sanctissimâ passione in ligno crucis no-
bis iustificationem meruit, & pro nobis Deo Patri satisfecit.*

Probatur 3. hâc ratione: omnes conditiones ad meri-
tum requisitæ in actionibus Christi Domini reperiuntur,
ergo fuerunt meritoria. Probatur antecedens; quia con-
ditiones ad meritum requisitæ (vt supponimus ex tracta-
tu de Gratia) sunt hæ, quæ sequuntur. Prima, vt actio sit
libera. Secunda, vt sit honesta seu bona moraliter. Tertia,
vt sit à persona grata Deo; & iusta. Quarta, vt exerceatur
in statu viæ. Quinta denique, vt pactum intercedat ex
parte Dei de præmio reddendo pro tali actione: atqui hæ
conditiones in actionibus Christi reperiuntur; fuerunt
enim liberæ, vt præc. sect. probatum est; fuerunt honestæ
& bonæ, quod Christus ipse declarauit S. Ioann. 8. *E-
go, quæ placita sunt ei, facio semper;* fuerunt à persona Deo
grata, quod & ipse Deus Pater in Baptismo, & Transfigu-
ratione Christi testatus est; fuerunt factæ in statu viæ,
cum

cum Christus fuerit simul viator & comprehensor; partem denique intercessit ex parte Dei Patris, iuxta illud II. 53. *Si posuerit pro peccato animam suam, videbit semen longeuum, & voluntas Domini in manu eius dirigetur.*

Dicendum 2. Christi Domini actiones fuisse infiniti valoris ad merendum. Hoc constat ex dictis supra cap. 1. sect. 6. vbi probauimus, Christi Domini actiones fuisse valoris infiniti ad satisfaciendum; rationes enim, quæ probant de vno, probant etiam de altero.

Probatur præterea autoritate Clementis VI. summi Pontificis in Extrauagante, quæ incipit (Vnigenitus) de pœnitentijs & remissionibus, vbi dicit *Christum Dominum acquisisse Ecclesie thesaurum infinitum, constantem suis meriti & operibus satisfactorijs, &c. & non esse aliquatenus formidandum de consumptione seu imminutione huius thesauri propter infinita eius merita.*

Quæres, quando meritum Christi Domini incepit, quanto tempore durauerit, & quando desierit? Resp. 1. Christi meritum incepisse à primo instanti suæ conceptionis. Ita S. Th. q. 34. a. 3. hoc constat ex eap. 10. ad Hebr. vbi refert Apost. Christum ingredientem in hunc mundum dixisse *Eccce venio, vt faciam, Deus, voluntatem tuam;* & postea subiungit, *in qua voluntate sanctificati sumus;* ex quo sic possumus argumentari: ille actus Christi est meritorius, in quo sumus sanctificati: atqui in primo instanti conceptionis (tunc enim hunc mundum ingressus est, vt explicat S. Thom. in illum locum Apost.) actum submissionis & obedientiæ erga Deum Patrem elicuit, in quo sanctificati sumus: ergo à primo instanti conceptionis mereri incepit.

Resp. 2. Christum Dominum toto vitæ suæ tempore continuo & sine vlla intermissione omnibus suis actionibus meruisse. Hoc constat ex supra relatis Christi verbis, quibus dixit se, quæ placita erant Patri suo fecisse semper. Deinde ex eo, quod Christus Dominus potuit quouis tempore tam somni quam vigiliæ, mereri per actus in-

ternos elicitos independenter à sensibus ratione scientia infusa; si autem potuit, eum eius charitas esset perfectissima, non est dubitandum quin fecerit; vnde SS. Patres illum etiam ipsius infantia tempore meruisse asserunt, vt S. Ambr. lib. 2. in S. Luc. Me, inquit, illius infantia vagientis abluant fletus, mea lacryma illa delicta lauerunt.

Resp. 3. Christum Dominum à momento suae mortis mereri desisse. Ita S. Thom. q. 19. a. 3. ad 1. vbi dicit, et quo Christus viator esse desijt, illum non amplius fuisse in statu merendi. Ratio est, quia Christus per passionem in cruce, merita sua omnia consummavit, vt ipsemet testatus est, cum, antequam vltimum spiritum emitteret, dixit: *Consummatum est.*

Obijcies 1. frustra fieri per plura, quod potest per pauciora: atqui Christus per vnicam actionem potuit nobis peccatorum remissionem & salutem promereri: ergo frustra videntur tot eius merita fuisse multiplicata. Resp. vnicam esse vnicam Christi actionem ad vniuersam genus humanum redimendum fuisse sufficientissimam cum fuerit infiniti valoris, ac meriti; illum tamen non frustra pro nobis tot, & tanta facere ac pati voluisse, tum ut excessum infinitum suae erga nos charitatis ostenderet, tum vt magis ac magis Patrem suum meritis suis glorificaret, tum vt praecipuum sibi à Patre de redimendis hominibus impositum quam perfectissime adimpleret.

Vbi tamen obseruandum est, quod, quamuis Christus quacunque actione sua nobis verè, ac de facto meruerit omnia, & singula gratiae & gloriae dona, nihilominus non meruisse nisi respectiue ad mortem crucis, ita vt singula eius merita per mortem compleri & consummari deberent; non sane, quod aliter fieri non posset, cum vel minima Christi actio propter infinitam diuini suppositi dignitatem per se ad redimendos mille mundos plusquam sufficeret; sed quia ab aeterno definitum fuerat, vt redemptio nostra non aliter completeretur, quam per Christi

si mortem ac passionem; unde I. cap. 53. de illo prædixit: *Si posuerit pro peccato animam suam, videbit semen longævum; & ipse Christus sæpe in Euang. de passione sua tanquam de re prædefinita diuinitus ad generis humani redemptionem locutus est, vt Marc. 8. Cæpit docere eos, quoniam oportet filium hominis pati multa, &c. & occidi: & S. Ioan. 12. de passione ac morte sua loquens (vt explicat S. August. tract. 37. in S. Ioannem) Nisi granam frumenti cadens in terram, mortuum fuerit, ipsam solum manet: si autem mortuum fuerit, multum fructum affert.*

Objicies 2. Christum Dominum per vulnus illud, quod post mortem accepit, meruisse; cum plures sancti Patres doceant ex ipsius latere sacramenta Ecclesie fluxisse. Respondeo vulnus illud fuisse meritum, non pro illo instanti, quo inflicta est, sed ratione temporis præcedentis, quo Christus adhuc viuens illud præuiderat, & vitro ac sponte acceptauerat, inuò etiam Deo Patri pro nostra salute obtulerat.

SECTIO IV.

Quid Christus Dominus sibi, & quid nobis meruerit.

Dicendum 1. Christum Dominum sibi gloriam corporis, & nominis exaltationem promeruisse. Ita S. Th. quaest. 19. c. 3. & constat ex scriptura; S. Luc. 24. *Nonne hæc oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam? ad Philipp. 2. Humiliauit semetipsum factus obediens usque ad mortem, &c. Propter quod & Deus exaltauit illum, in quem locum S. Chrysostomus inquit, Christus præstitit obedientiam, & propterea accepit supremum honorem: & S. August. tract. 104. in S. Ioan. Humilitas, claritatis est meritum; & claritas, humilitatis est premium.*

Dicendum 2. Christum Dominum nec gratiam, nec visionem beatificam, nec unionem hypostaticam sibi meruisse. Ita S. Thom. 1. cit. quod probat ex eo, quod me-

ritum